

ת"פ 28407/02/16 - מדינת ישראל נגד נ צ

בית משפט השלום בפתח תקווה

19 פברואר 2017

ת"פ 28407-02-16 מדינת ישראל נ' צ

בפני המאשימה נגד הנאשם
כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
מדינת ישראל
נ צ ע"י ב"כ עו"ד מירון רוזנטל

החלטה

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של איומים, כמפורט בכתב האישום.

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 12.2.16 הגיע הנאשם לדירת גרושתו, המתלוננת, ובין השניים החל ויכוח בנוגע להסדרי הראיה של ילדיהם המשותפים, מאחר שהנאשם ביקש לקחת את הילדים בפעם השלישית באותו שבוע בניגוד להסדרי הראיה.

בנהלך הוויכוח שלף הנאשם את אקדחו מסוג "יריחו", הוציא מחסנית, שיקשק כ- 3 פעמים לכוון הרצפה לצורך פריקתו, ואז כיוון את האקדח לראשו ואיים בכך שיתאבד, באומרו: "מה את רוצה שאני אתאבד, את רוצה שאני אירה בעצמי?".

הוסכם כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן אשר יבחן אף את שאלת ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשם כבן 43, גרוש ואב לשני ילדים בני 11 ו-13.

הנאשם עובד ב X.

נמסר כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד בבגרות מלאה, ושרת בצבא כטכנאי מטוסים.

עד שנת 2006 עבד כעצמאי, ולאחר מכן החל לעבוד בחברת X, תחילה כאיש שירות וכיום כמתכנן במחלקת הנדסה. לקצין המבחן הוצג מכתב המלצה ממעסיקו.

הנאשם מסר עוד כי הינו בעל תואר ראשון במדעי המדינה וכיום לומד לימודי השלמה לתואר שני במנהל עסקים.

הנאשם והמתלוננת נישאו בשנת 2002 ונולדו להם שני ילדים. הנאשם תאר קשר קרוב ומשמעותי עם ילדיו.

תואר כי הקשר בין בני הזוג היה טוב ופתוח לאורך השנים וכי בשנתיים שלפני הגירושין התעוררו קשיים ואי הסכמות אשר הביאו לבסוף להחלטה להתגרש, כאשר הוסכם כי הילדים יגורו עם גרושתו.

נמסר כי העבירה בוצעה חודש לאחר הגירושין הפורמאליים.

הנאשם מסר כי לאור יחסיו הקרובים עם ילדיו ומעורבותו בחייהם מצעירותם, התקשה להתמודד עם הגירושין והריחוק מהילדים.

נמסר כי כיום הקשר עם ילדיו הינו טוב וכי הוא מקפיד על קיום הסדרי הראיה.

כן נמסר כי הנאשם מצוי כיום בקשר זוגי חדש ומשמעותי עבורו.

בנוסף נמסר כי הנאשם עבר לפני כ- 4 שנים ניתוח קיצור קיבה וכן עבר אירוע מוחי קל ב - 10/16 כתוצאה ממנו היה מאושפז מספר ימים, וכיום נמצא במעקב וטיפול.

לגבי העבירה נושא הדיון, הנאשם הביע חרטה על מעשיו ומסר כי הרקע לביצוע העבירה היה הקושי להסתגל לשינוי לאחר הגירושין, הריחוק מהילדים והתסכול ממצאות זו ומתגובתה של גרושתו לבקשתו להרחבת הסדרי הראיה.

מסר כי פעל מתוך תחושת מצוקה ותחושה כי איבד את המשמעות לחייו, אך לא מתוך רצון לאיים על גרושתו.

בשיחה טלפונית עם גרושתו של הנאשם, נמסרו דברים דומים לאלה שנמסרו ע"י הנאשם באשר ליחסיהם ולקשר הקרוב של הנאשם עם הילדים.

לגבי העבירה מסרה כי באותה עת היו שניהם בתקופה סוערת בחייהם סביב ההתמודדות עם הגירושין, ומכאן תגובתם הקיצונית באירוע.

המתלוננת מסרה כי לא חששה מהנאשם ולא חשה מאוימת וכי רק בשלב מאוחר יותר לאחר ששיתפה חבר באירוע, הוא דווח למשטרה. כן נמסר כי שהאירוע נתפס באופן חמור מידי לראייתה.

בנוסף נמסר כי כיום היא והנאשם מנהלים קשר מינימלי בנוגע לצרכי הילדים.

קצין המבחן מסר כי הנאשם הופנה לשירות המבחן במסגרת הליך המעצר והתרשמות ממנו היתה חיובית הן במישור המשפחתי והן בתפקודו הכללי.

הרושם היה כי המתח סביב הסדרי הראיה של הילדים גרם לנאשם לפעול באופן חריג.

בהמלצת שירות המבחן שוחרר הנאשם לבית הוריו וחזר לעבודתו, ולאחר מכן הוסרו התנאים המגבילים.

בשיחה עם הנאשם הוצע לו להשתלב בטיפול בתחום האלימות במשפחה בכדי לבחון את התנהגותו באירוע זה וכן בכדי לבחון את קשייו בהתמודדות עם השינוי שעבר.

הנאשם הביע הסכמה להשתתף בטיפול.

במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום נבחנו הנתונים השונים שנמנו לעיל.

צוין כי להתרשמות קצין המבחן הנאשם התגבר כיום על משבר הגירושין ועל כן הסיכון להתנהגות דומה פחת משמעותית, זאת בנוסף להליכים שננקטו אשר הבהירו לנאשם את חומרת המעשים.

באשר להרשעה, צוין כי הנאשם הביע חשש מהרשעתו לנוכח עבודתו, ותפיסתו את עצמו כאדם נורמטיבי. ההערכה היתה כי הרשעה עלולה לפגוע בעבודתו ובהתקדמותו וכן בתפיסתו את עצמו כדמות משמעותית לילדיו.

הערכת קצין המבחן היתה כי על אף חומרת העבירה, יש מקום לביטול ההרשעה לנוכח עמדת המתלוננת, חריגות העבירה לאורח חייו של הנאשם, החרטה שהביע והיות העבירה עבירה יחידה וכן מוכנותו של הנאשם להשתתף בטיפול.

בסיכום, הומלץ על העמדת הנאשם בצו מבחן במשך שנה, במהלכה ישתתף בטיפול כאמור, וכן הומלץ על הטלת צו של"צ בהיקף 120 שעות בתכנית שהוכנה לצורך כך.

ראיות לעונש

במסגרת הראיות לעונש העידה גב' ר מ, בת זוגו של הנאשם.

גב' מזרחי מסרה כי הינה בת זוגו של הנאשם בשנתיים האחרונות.

נטען על ידה כי במהלך תקופת היכרותה עם הנאשם מעולם לא הרים את הקול שלו ולא איבד שליטה, למעט האירוע נשוא הדין.

העדה טענה כי הנאשם הינו אב מסור ביותר, וכי הילדים שלו מתקשרים אליו באופן יומיומי ומשתפים אותו בכל ענייניהם.

כן נטען על ידה כי עבודתו של הנאשם, כמתכנן תשתיות של X, בסכנה ממשית אם יורשע בפלילים, ואף התקופה בה שהה במעצר בית, הכבידה מאוד על מצבו בעבודה.

העדה העידה עוד כי הנאשם בעיצומי הלימודים לתואר שני אשר גם הם נפגעו כתוצאה מהמעצר ומצבו הנפשי התערער כתוצאה מהאירוע.

נטען כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו ומתחרט עליהם וכי מדובר היה באיבוד שליטה רגעי.

נטען כי האיום היה איום על עצמו ולא אדם אחר וזאת כתוצאה מהתחושה כי נפגעה יכולתו לפגוש את ילדיו.

נטען כי ההשלכות של המעשה ניכרות בכל תחומי חייו של הנאשם, הן כלכלית, הן תעסוקתית ואקדמאית ובעיקר מבחינה בריאותית.

נמסר כי הנאשם עבר אירוע מוחי קשה באוקטובר 2016 והוא מצוי כיום בבירור נוירולוגי וכי הלחץ בו נתון הנאשם משפיע על מצבו והבריאותי, לרבות לחץ דם גבוה, וטיפול תרופתי יומיומי.

העדה ביקשה כי בית המשפט יתחשב בנאשם ויבטל את הרשעתו, לפני משורת הדין.

נטען כי אף גרושתו מתייחסת לאירוע כאירוע שאינו אופייני לנאשם.

העדה טענה כי הנאשם כבר נענש באופן קשה בגין האירוע, בהתחשב בחובות אליהם נקלע ובהיותו בתנאים מגבילים למשך חודשיים.

העדה מסרה כי היא והנאשם מתגוררים ביחד וכי גם לה יש ילדים, בהם בן בכור שהינו אוטיסט. נטען כי בינו לבין הנאשם קיים קשר קרוב ומיוחד.

העדה מסרה כי השפעת האירוע על חיי כל הסובבים הינה קשה ביותר, לרבות הוריו של הנאשם אשר סבלו מכך כלכלית ופיזית, ועל כן מתבקשת התחשבות בית המשפט בגזר הדין.

טיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי הלכה פסוקה היא שאם מצא בית המשפט שהנאשם ביצע עבירה פלילית ירשיע אותו, כאשר טעמים חריגים, אשר נקבעו בהלכת **כתב** ועוגנו בבית המשפט העליון לאחר מכן, צריכים לעמוד במצטבר בשני תנאים: האחד - פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, משמע נזק קונקרטי, והשני - עבירה המאפשרת לוותר בנסיבותיה או מבחינת חומרתה על הרשעה.

נטען כי מבחינת חומרת העבירה, לא מדובר בעבירת איומים קלאסית, אלא עבירה שבוצעה באמצעות אקדח, ובנסיבות אלה, לא ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה.

נטען כי הנאשם השתמש באקדח למטרה פסולה ובאיומים ברף הגבוה.

בנוסף נטען כי מבחינת הדרישה להוכחת נזק קונקרטי, המדובר בנזק מוחשי אותו יש להוכיח.

נטען כי הנאשם עובד במחלקת הנדסה בחברת תקשורת אזרחית, וגם בתסקיר שירות המבחן צוין כי הנאשם מביע חשש מהאפשרות כי הרשעתו תפגע באמון שיצר במקום, אך אין התייחסות לפגיעה קונקרטית, ולכך שהרשעה תפגע באופן ודאי בעבודתו.

נטען כי בנסיבות אלה אין מקום לאי הרשעה.

ב"כ המאשימה הפנתה לרע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מד"י**, בו נקבע ע"י כבוד השופט שוהם כי לא ניתן להסתפק במידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי כדי להימנע מהרשעה, אלא יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו.

ב"כ המאשימה טענה כי על אף האמור בתסקיר שירות המבחן לפיו הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ועמדת המתלוננת המובאת בתסקיר, ואף בהתחשב בנסיבות המיוחדות המתוארות בתסקיר, יש צורך לעמוד בתנאים שנקבעו בהלכה

הפסוקה באשר לאי הרשעה.

ב"כ המאשימה הפנתה עוד לרע"פ 4070/14 פלונת נ' מד"י אשר קבע אף הוא כי על העותר לאי הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו.

נטען כי במקרה זה לא הצביע הנאשם על נזק קונקרטי, ועל כן אין מקום לביטול ההרשעה.

לאור זאת, עתרה ב"כ המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה וכן להטיל על הנאשם מאסר על תנאי והתחייבות.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי האירוע נשוא כתב האישום הינו בבחינת מעידה חד פעמית ובנסיבות העניין יש מקום לביטול הרשעת הנאשם.

נטען כי הנאשם מודה בביצוע העבירה, לוקח אחריות ומסכים להשתתף בהליך הטיפולי שהוצע על ידי שירות המבחן.

כן נטען כי בהתאם לאמור בתסקיר, הערכת המסוכנות של הנאשם להישנות עבירות הינה נמוכה. ב"כ הנאשם טען עוד כי בתסקיר הובאה עמדת המתלוננת לפיה היא סוברת שהדברים נתפסו באופן חמור מדי לטעמה.

נטען כי המתלוננת אף ציינה כי לא חשה מאוימת ולא רצתה להתלונן במשטרה, והתלונה הוגשה רק לאחר פנייתה לבחור שאחראי על הנאשם כמתנדב במשטרה.

נטען כי לולא פניה זו יתכן ולא היתה מוגשת כלל תלונה כנגד הנאשם.

ב"כ הנאשם טען עוד כי הנאשם היה במצב קשה עובר לאירוע עקב הרחקתו מילדיו וכי הרקע לאירוע היה אי ההסכמה בנוגע להסדרי הראיה.

נטען כי אף בדיון שהתקיים בהליך המעצר הוברר כי הנאשם אינו מסוכן ותגובתו הקיצונית נגרמה כתוצאה מהקושי שחוה סביב אי ראיית הילדים, בעודו אב מעורב ואכפתי הקשור לילדיו באופן מיוחד.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם, הודה, קיבל אחריות על האירוע, הביע חרטה ובכך נחסך זמן שיפוטי יקר.

ב"כ הנאשם טען כי התסקיר שהתקבל בעניינו של הנאשם הינו תסקיר חיובי ביותר.

נטען כי הנאשם סבל מתוצאות האירוע בתחומים שונים, לרבות לימודיו לתואר שני בהם הוא משתתף לצורך קידומו בעבודה.

נטען כי הרשעה בפלילים תמנע את קידומו של הנאשם.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שחברת בזק, בה מועסק הנאשם הינה בגדר מונופול, ומדובר בחברה המספקת שירותים למקומות ממשלתיים וצבאיים.

נטען כי הרשעה בפלילים תמנע מהנאשם כניסה למקומות אלה ובכך ייפגע קידומו.

ב"כ הנאשם טען כי האינטרס הציבורי הינו בכך שהנאשם ימשיך בתפקודו התקין ויתרום לקהילה.

נטען כי הנאשם מביע נכונות להעלאת שעות השל"צ שהומלצו ע"י שירות המבחן ואף להרים תרומה, למרות מצב כלכלי לא פשוט.

ב"כ הנאשם הפנה לדברי בת זוגו של הנאשם אשר התייחסה לפגיעה שנפגע הנאשם בתחומים שונים, לרבות פגיעה במצבו הבריאותי, הנפשי והתעסוקתי.

נטען כי לעניין אי הרשעה קיימת פסיקה לכאן ולכאן, וקיימים אף מקרים חמורים בהרבה ממקרה זה המסתיימים באי הרשעה, לרבות סוחרי סמים ואנשים שנוקטים באלימות פיזית.

נטען כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות ורישום פלילי ישית עליו אות קלון שישפיע על חייו ויגרום לו לנזקים בלתי הפיכים.

בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם לבטל את הרשעתו של הנאשם, בהתחשב בלקיחת האחריות ע"י הנאשם ובנכונותו להשתתף בהליך טיפולי, כמו גם באינטרס הציבורי בשיקומו של הנאשם ובתפקודו התקין.

הנאשם ביקש לומר את דברו בדיון

הנאשם הודה בביצוע העבירה ולקח אחריות על ביצועה.

הנאשם פנה לבית המשפט שיתחשב בילדיו וטען כי בהליך הגירושין עשה ויתורים כואבים בכדי שילדיו לא יפגעו וישארו במסגרת המוכרת להם.

הנאשם טען כי במסגרת הליכי המעצר ובתקופת שהותו של הנאשם במעצר בית, נגרמה פגיעה בילדים אשר התקשו לעכל את ההליכים כנגדו.

הנאשם ביקש כי במסגרת הענישה שתוטל יתחשב בית המשפט בילדיו וכן במצבו הבריאותי שאינו פשוט.

דין

לאחר ששקלתי את נסיבות האירוע, שהינו חריג לחלוטין לאורח חייו של הנאשם, שהינו אדם נורמטיבי הן במישור המשפחתי והן במישור התפקודי והחברתי הכללי, מצאתי כי אינו מאפיין את הנאשם ואינו מצביע על דפוסים אלימים, לא כלפי עצמו ולא כלפי הזולת. ההתרשמות העולה הן מהתסקיר והן מדברי המתלוננת, היא כי מדובר ברגע של משבר סמוך לאחר הגירושין, עקב הקושי של הנאשם להסתגל לריחוק מילדיו. עולה כי המתלוננת לא חשה מאויימת מהאירוע או מהנאשם ולא התכוונה לדווח עליו למשטרה, ואלמלא סיפורה עליו לידיד שהינו מתנדב במשטרה, כלל לא היה נפתח תיק פלילי. עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם עבר תקופת הסתגלות וכיום מנהל יחסים תקינים עם גרושתו, מקיים קשר

קרוב עם ילדיו ואף הקים תא משפחתי חדש. בנסיבות אלה, נראה כי החשש להישנות אירועים מסוג זה הינו נמוך מאד.

לאור העובדה שאין מדובר באיום על המתלוננת אלא איום "דמונסטראטיבי" בפגיעה עצמית, שהמתלוננת לא חשה בעקבותיו פחד, מצוקה או חשש למימוש, הרי שהאינטרס הציבורי בהקלנת העברייין ותיוגו ככזה הינו נמוך יותר, ויש להתחשב, לעניין ההרשעה, בנסיבות הרבות לקולא שתוארו בתסקיר ועולות מהראיות האחרות.

לעניין הנזק שייגרם כתוצאה מההרשעה, שוכנעתי כי עקב היותו של הנאשם בעל תפקיד בכיר בתאגיד המספק שירות ציבורי חיוני, לרבות לבסיסי צה"ל ולגופים בטחוניים, קידומו המקצועי ייפגע באופן משמעותי אם תיוותר ההרשעה על כנה.

לפיכך אני מקבלת את המלצת שירות המבחן, מבטלת את ההרשעה, ומטילה על הנאשם של"צ בהיקף של 120 שעות, במסגרת שגיבש שירות המבחן.

כן אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננת בסך של 1,000 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.4.17.

אני מעמידה את הנאשם במבחן למשך שנה, כשאחד מתנאי המבחן הוא השתתפות בטיפול שיוצע לו.

הנאשם מוזהר, כי אם לא יבצע את השל"צ או לא יקיים את צו המבחן, מוסמך בית המשפט להפקיע את הצווים, להרשיעו ולגזור עליו עונש חלופי.

ניתן היום, כ"ג שבט תשע"ז, 19 פברואר 2017, במעמד הצדדים.